

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců JUDr. Davida Rause, Ph.D., a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **Servis 4U 2017 s. r. o.**
sídlem Olšanská 55/5, Praha 3
zastoupen Mgr. Lukášem Matasem, advokátem
sídlem Edvarda Beneše 70, Plzeň

proti
žalovanému **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2020, č. j. 1596/1.30/20-5, sp. zn. S9-2019-550,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2020, č. j. 1596/1.30/20-5, sp. zn. S9-2019-550, kterým žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 17. 12. 2019, č. j. 32446/9.30/19-7, sp. zn. S9-2019-550.
2. Prvostupňový orgán výrokem I. rozhodl tak, že uznal žalobce vinným ze spáchání
 - 1) přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti;
 - 2) přestupku dle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti;
 - 3) přestupku dle § 140 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti;
 - 4) správního deliktu dle § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce;
 - 5) správního deliktu dle § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce;
 - 6) správního deliktu dle § 25 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce;
 - 7) správního deliktu dle § 26 odst. 1 písm. m) zákona o inspekci práce;
 - 8) správního deliktu dle § 28 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce;
 - 9) správního deliktu dle § 28 odst. 1 písm. k) zákona o inspekci práce;
 - 10) správního deliktu dle § 33a odst. 1 písm. b) bod 1. zákona o inspekci práce.
3. Výrokem II. prvostupňový orgán rozhodl, že se řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu dle § 33a odst. 1 písm. b) bod 1. zákona o inspekci práce, ve zbylé části dle § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, zastavuje, neboť spáchání skutku v této části, o němž se vede řízení, nebylo žalobci prokázáno. Výrokem III. potom byla žalobci za spáchané přestupky a správní delikty dle § 35 písm. b) a § 46 přestupkového zákona a § 26 odst. 2 zákona o inspekci práce uložena pokuta ve výši 2 150 000 Kč.
4. Žalovaný odvolání proti výroku I. části 1), 2), 4), 5), 6), 8) a 9) zamítl a napadené rozhodnutí v této části potvrdil. Výrok I. v části 3) pod písm. a): „1. P. S., nar. X“ žalovaný zrušil a řízení v této části zastavil. Ve zbytku výrok I. v části 3) potvrdil. Výrok I. v části 7) v bodě 5. žalovaný změnil tak, že slova: „za měsíc listopad 2018, tedy nejpozději do 31. 12. 2018, část odměny ve výši 32 442 Kč, když mu obviněný namísto odměny ve výši 35 520 Kč poskytnul odměnu pouze ve výši 31 128 Kč“ nahradil slovy: „za měsíc listopad 2018, tedy nejpozději do 31.12.2018, část odměny ve výši 31 128 Kč, když mu obviněný namísto odměny ve výši 35 520 Kč poskytnul odměnu pouze ve výši 4 392 Kč“. Ve zbytku výrok I. v části 7) potvrdil. Žalovaný pak výrok I. v části 10) a výrok II. změnil tak, že slova: „správního deliktu (ve vazbě na ust. § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupku)“ nahradil slovy: „přestupku“. Ve zbytku výrok I. v části 10) a výrok II. potvrdil.

II. Shrnutí procesního postojů žalobce

5. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné; jeho odůvodnění pak za přepjatě formalistické.
6. Žalobce nesouhlasí s domněnkami správních orgánů, které se týkají vyplacených odměn jmenovaným zaměstnancům. Závěry správních orgánů jsou spekulativní a zmatečné. Pokud měly správní orgány v tomto ohledu jakoukoliv nejasnost, bylo jejich povinností vyzvat žalobce k doložení relevantních podkladů. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je v této části nedostatečné a nepřezkoumatelné. Nebyla naplněna formální ani materiální stránka správního deliktu.
7. Žalobce si je vědom pochybení, která byla zjištěna v pracovních smlouvách. Žalobce bohužel bez dalšího převzal smluvní dokumentaci při převodu společnosti. To jej samozřejmě nezabavuje odpovědnosti. Nicméně je nutné konstatovat, že daným způsobem sjednané konkurenční doložky jsou absolutně neplatné. Nelze tak souhlasit s názorem správního orgánu ohledně vysoké intenzity škodlivosti.
8. Co se týče určení výše pokuty, správní orgány musí pečlivě zkoumat hospodářské výsledky společnosti. Je přitom nutné rozlišovat hrubý obrat a zisk. Žalobce přirozeně vykazuje vysoké hrubé obraty (většinu tvoří mzdové náklady na zaměstnance). Po odečtení veškerých nákladů se pak zisk žalobce zúží na velmi malou část z celkového hrubého obratu.
9. Výše uložené pokuty je tak pro žalobce zcela likvidační. Bude znamenat propuštění stovek zaměstnanců, ztrátu na platbách sociálního pojištění, zdravotního pojištění a daní z přidané hodnoty a z příjmů právnických osob.
10. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby zdejší soud napadené i jemu předcházející rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

11. Žalovaný setrvává na svém rozhodnutí, které považuje za zákonné a věcně správné.
12. Co se týče správního deliktu dle § 26 odst. 1 písm. m) zákona o inspekci práce, nemá žalovaný za to, že by závěry správních orgánů ohledně vyplacených odměn byly spekulativní a zmatečné. Právě naopak. Postup prvostupňového orgánu byl zcela v souladu se zákonem, přičemž žalovaný vzhledem k danému správnímu deliktu pouze napravil zjevnou chybu v psaní. Skutkový stav byl dostatečně prokázán. Žalobce nepředložil jinou skutkovou verzi reality.
13. K námitce týkající se konkurenčních doložek odkazuje žalovaný na rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 31 Ad 4/2018-63. Žalobce je plně odpovědný za převzetí smluvní dokumentace při převodu společnosti.
14. K námitce likvidační výše pokuty žalovaný podotýká, že žalobce správním orgánům a nyní ani zdejšímu soudu nedoložil žádné doklady ke svým osobním a majetkovým poměrům. Ve smyslu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu tak neprojevil zájem na tom, aby pro něj uložená pokuta neměla likvidační účinek. Dle žalovaného není pokuta uložena v likvidační výši.
15. Žalovaný se tak domnívá, že žaloba není důvodná, a proto navrhuje, aby ji zdejší soud zamítl. Na svém procesním postoji setrval během celého řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

16. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s. ř. s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
17. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; rozhodoval bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky dle § 51 s. ř. s.
18. Předtím než soud přistoupil k vypořádání jednotlivých žalobních bodů, považoval za nezbytné uvést, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Konkrétními žalobními body, ke kterým se může zdejší soud vyjádřit, jsou pouze takové námitky, z nichž bylo možné jasně dovodit, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné či nezákonné. Není úkolem soudu, aby blíže nespecifikovaná obecná konstatování žalobce sám rozváděl, a dotvářel tak za žalobce znění žalobních námitek.
19. Zdejší soud se musel nejdříve vypořádat s uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
20. Žalobce však kromě toho, že napadené rozhodnutí označil za nepřezkoumatelné, uvedl pouze, že se tvrzená nepřezkoumatelnost týká části odůvodnění, ve které se žalovaný zabýval správním deliktem dle § 26 odst. 1 písm. m) zákona o inspekci práce (nesplnění povinnosti žalobce poskytnout zaměstnancům odměnu za vykonanou práci podle dohody o práci konané mimo pracovní poměr).
21. K velmi obecné námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí tak zdejší soud stejně obecně uvádí, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným neshledal, jelikož z něj bylo možné zjistit, jak žalovaný rozhodl i proč rozhodl tak, jak rozhodl. Žalovaný se rovněž dostatečně vypořádal s žalobcem tvrzenými skutečnostmi. Co se týče odůvodnění spáchání správního deliktu dle § 26 odst. 1 písm. m) zákona o inspekci práce, odkazuje zdejší soud na str. 7 rozhodnutí žalovaného a především pak na str. 33 – 36 prvostupňového rozhodnutí. Zde je podrobně a dostatečně přezkoumatelně uvedeno, v čem byl spatřován tento delikt.
22. Žalobce rozporuje závěr, že nesplnil povinnost poskytnout zaměstnancům odměnu za vykonanou práci podle dohody o práci konané mimo pracovní poměr, rovněž věcně. Avšak činí tak pouze obecným konstatováním, aniž by konkrétně uvedl, proč jsou napadená rozhodnutí nezákonná. Není tak zřejmé, proč žalobce považuje závěr učiněný správními orgány v dané části za spekulativní a zmatečný ani proč nebyla dle jeho názoru naplněna formální a materiální stránka správního deliktu.

23. Podle § 26 odst. 1 písm. m) zákona o inspekci práce se právnická osoba dopustí správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců tím, že neposkytne zaměstnanci odměnu za vykonanou práci podle dohody o práci konané mimo pracovní poměr.
24. Prvostupňový orgán vycházel z toho, že zaměstnancům žalobce měla být poskytována odměna ve výši 120 Kč za hodinu (vyplácena nejpozději v termínu dle § 141 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce). Porovnal pak evidenci odpracované doby a podkladů pro fakturaci se mzdovými listy jednotlivých zaměstnanců žalobce, přičemž zjistil, že žalobce poskytoval 7 zaměstnancům odměnu v podstatně nižší míře, než na kterou měli dle odpracovaných hodin na pracovišti nárok. Žalovaný pak výrok týkající se spáchání daného správního deliktu zčásti změnil z důvodu zjevné chyby v psaní.
25. Žalobce nic z uvedeného výslovně nerozporuje. Nebrojí ani proti podkladům, o které správní orgány svůj závěr opřely. Z napadených rozhodnutí pak nevyplývá, že by správní orgány měly v daném ohledu jakoukoliv nejasnost. Není tak zřejmé, co má žalobce na mysli, pokud hovoří o „relevantních podkladech“, k jejichž doložení měly správní orgány žalobce vyzvat. Nadto v odvolání ani v žalobě nevymezil žalobce žádné důkazní návrhy. Zdejší soud má tak za to, že závěr správních orgánů má oporu ve spisovém materiálu a je v souladu se zákonem. Námitka žalobce tedy není důvodná.
26. Žalobce dále brojí proti závěru o spáchání správního deliktu dle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce s vysokou intenzitou škodlivosti. Žalobce považuje sjednané konkurenční doložky za absolutně neplatné.
27. Podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce právnická osoba se dopustí správního deliktu na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr tím, že poruší stanovené povinnosti při vzniku, změnách, skončení pracovního poměru, dohody o provedení práce nebo dohody o pracovní činnosti.
28. Podle 310 odst. 1 zákoníku práce byla-li sjednána konkurenční doložka, kterou se zaměstnanec zavazuje, že se po určitou dobu po skončení zaměstnání, nejdéle však po dobu 1 roku, zdrží výkonu výdělečné činnosti, která by byla shodná s předmětem činnosti zaměstnavatele nebo která by měla vůči němu soutěžní povahu, je součástí konkurenční doložky závazek zaměstnavatele, že zaměstnanci poskytne přiměřené peněžité vyrovnání, nejméně však ve výši jedné poloviny průměrného měsíčního výdělku, za každý měsíc plnění závazku. Peněžité vyrovnání je splatné pozadu za měsíční období, pokud se smluvní strany nedohodly na jiné době splatnosti.
29. Žalobce nikterak nerozporuje, že správní delikt spáchal. Žalobce porušil § 310 odst. 1 zákoníku práce, neboť součástí sjednaných konkurenčních doložek nebyl závazek žalobce, že zaměstnancům poskytne přiměřené peněžité vyrovnání (nejméně ve výši jedné poloviny průměrného měsíčního výdělku za každý měsíc plnění závazku). V první řadě je třeba uvést, že žádné tvrzení o vysoké intenzitě škodlivosti tohoto správního deliktu napadená rozhodnutí neobsahují. Prvostupňový orgán pouze konstatoval, že jednání žalobce je nutné hodnotit jako společensky škodlivé a nežádoucí. Naopak ve prospěch žalobce správní orgán zohlednil, že nebylo prokázáno systémové pochybení, neboť dané porušení bylo zjištěno toliko v 7 doložených pracovních smlouvách zaměstnanců žalobce. Prvostupňový orgán pak nemohl ve svém hodnocení nijak zohlednit platnost či neplatnost konkurenčních doložek, neboť mu nepřísluší takovou otázku posuzovat. Pravomoc vyslovit, zda byla konkurenční doložka platně uzavřena či nikoli, náleží do pravomoci soudu rozhodujícího spor dvou stran k této otázce. Tak tomu v daném případě nebylo.

Rovněž je v tomto ohledu nepodstatné, zda žalobce tyto smlouvy převzal při převodu společnosti (jak namítá). Je totiž třeba souhlasit se žalovaným, že bylo na žalobci, aby veškeré smlouvy uvedl do souladu se zákonem. Ani tato námitka žalobce tak není důvodná.

30. Co se týče námítky proti výši uložené pokuty, tak totožnou argumentaci žalobce uplatnil již v podaném odvolání (žalobce v žalobě v zásadě pouze nahradil slovo „odvolatel“ za slovo „žalobce“). Jelikož se zdejší soud ztotožnil s tím, jakým způsobem žalovaný danou námitku vypořádal, odkazuje předně na str. 8 – 9 napadeného rozhodnutí. Žalobce tedy na vypořádání dané námítky žalovaným vůbec nereagoval a totožnou námitku vymezil znovu v žalobě.
31. Žalovaný zcela správně poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, ze kterého vyplývá, že správní orgán má omezené možnosti, jak zkoumat majetkové poměry pachatele přestupku. Proto musí při zjišťování osobních a majetkových poměrů na základě § 50 odst. 3 správního řádu vycházet z údajů doložených samotným obviněným, případně z těch údajů, které vyplynuly z průběhu správního řízení či které si opatřil samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.
32. Žalobce byl přitom opakovaně prvostupňovým orgánem upozorňován na možnost doložení svých osobních a majetkových poměrů, avšak vždy marně (neučinil tak ani na základě výzvy žalovaného ze dne 9. 6. 2020). Žalobce tak neposkytl správním orgánům základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech, natož aby je věrohodným způsobem doložil. Správní orgány pak tedy při zajišťování majetkových poměrů žalobce vycházely z údajů, které si opatřily samy.
33. Prvostupňový orgán tak za účelem zjištění osobních a majetkových poměrů nahlédl do veřejně přístupných rejstříků. Rovněž pak vycházel ze skutečností, které zjistil v rámci kontrolní činnosti, tj. především doložených faktur, které žalobce vystavil společnosti TEKOO, společnosti Conec a společnosti EUROTEC. Na str. 47 – 48 prvostupňového rozhodnutí uvedl, k jakým závěrům došel. Vyjádřil se zde také k možnému likvidačnímu charakteru výše uložené pokuty, přičemž uzavřel, že dle dostupných dokladů nedosahuje sankce likvidační povahy, neboť její úhrada nepřivede žalobce k likvidaci, resp. při povolení splátek příslušným správním orgánem nebude jediným smyslem podnikání žalobce po nepřiměřeně dlouhou dobu její splácení. Lze dodat, že prvostupňový orgán z faktur vystavených výše uvedeným společností zjistil, že žalobce v roce 2018 fakturoval své služby nejméně v hodnotě 29 500 000 Kč a v roce 2019 nejméně v hodnotě 55 700 000 Kč. Žalobce tyto závěry nikterak nerozporel. Pokud jde o námitku, že se jedná o hrubý obrat, tou se žalovaný zabýval na str. 9 napadeného rozhodnutí.
34. Zdejší soud má za to, že z obsahu spisového materiálu nevyplývá nic, co by nasvědčovalo tomu, že by uložená pokuta byla pro žalobce nepřiměřená či likvidační, naopak dle zdejšího soudu výše pokuty sleduje naplnění jejího sankčního a preventivního významu. Správní orgány postupovaly zcela v intencích výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud při žalobcově neochotě předložit jakékoli důkazy o jeho majetkové situaci, vyšly z údajů, které si samy opatřily a stanovily žalobcovy majetkové poměry odhadem.

35. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

36. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 8.7.2022

Petr Šebek v.r.
předseda senátu